

abba

parenostre

Recés Catecumenat
Dissabte 12 de juny 17.30h
Paranimf Acadèmia Mariana

Informa't: 633037251 600770456
sdcatecumenatlleida@gmail.com
sdcatecumenatlleida.wordpress.com

El Parenostre

1.- INTRODUCCIÓ.....	3
1.1.- Mt 6,5-8	3
1.2.- Reflexió	3
2.- ABBÀ, PARE.....	4
2.1.- Rm 8,14-16	4
2.2.- Reflexió	4
3.- PARE NOSTRE DEL CEL.....	5
3.1.- Sv 7,22-30.....	5
3.2.- Reflexió	5
4.- SIGUI SANTIFICAT EL VOSTRE NOM	6
4.1.- Mt 16,13-20.....	6
4.2.- Reflexió	6
5.- VINGUI A NOSALTRES EL VOSTRE REGNE.....	7
5.1.- Mt 5,3-12	7
5.2.- Reflexió	7
6.- FACIS LA VOSTRA VOLUNTAT, AIXÍ A LA TERRA COM ES FA EN EL CEL	8
6.1.- Jo 6,39-40.....	8
6.2.- Reflexió	8
7.- EL NOSTRE PA DE CADA DIA DONEU-NOS-EL AVUI	9
7.1.- Dt 8,3	9
7.2.- Reflexió	9
8.- PERDONEU-NOS LES NOSTRES CULPES, COM NOSALTRES PERDONEM EL NOSTRES DEUDORS.	10
8.1.- Lc 6,37-42.....	10
8.2.- Reflexió	10
9.- NO PERMETEU QUE NOSALTRES CAIGUEM EN LA TEMPTACIÓ.....	11
9.1.- Rm 8,18-25	11
9.2.- Reflexió	11
10.- ANS ALLIBEREU-NOS DEL MALIGNÈ	12
10.1.- Lc 10,17-29	12
10.2.- Reflexió	12
11.- Resum	13
BIBLIOGRAFIA:	14

El Parnostre

NOTA: Aquest material ha estat elaborat pel Francesc Domènech i la Esther Pardina, membres de l'equip del catecumenat d'adults de la diòcesi de Lleida, en ocasió de la convocatòria del recés de final de curs el dissabte 12 de juny a l'acadèmia mariana. Aquest material es posa, així, a disposició de tothom

1.- INTRODUCCIÓ

Abans d'aprofundir sobre cada una de les peticions dels parnostre, os invito a que reflexionem sobre la nostra manera de pregar, com disposem els nostres cor davant Déu en el moment de la pregària. Per això ens basarem en la paraula de Déu, per mitja de l'evangeli de Mateu capítol 6,5-8. Versets previs al Parnostre.

1.1.- Mt 6,5-8

I quan pregueu, no sigueu com els hipòcrites, que els agrada de posar-se drets i pregar a les sinagogues i a les cantonades de les places perquè tothom els vegi. Us asseguro que ja tenen la seva recompensa. En canvi, tu, quan preguis, entra a la cambra més retirada, tanca-t'hi amb pany i clau i prega al teu Pare, present en els llocs més amagats, i el teu Pare, que veu el que és amagat, t'ho recompensarà.

Quan pregueu, no parleu per parlar, com fan els pagans: es pensen que amb la seva xerrameca es faran escoltar. No sigueu, doncs, com ells, que bé sap el vostre Pare de què teniu necessitat abans que li ho demaneu.

1.2.- Reflexió

Jesús ens invita a entrar a la cambra més retirada, es a dir, ens invita al silenci, que no vol dir estar callat, el sentit de silenci és més profund que estar callat, ja que després ens diu, tanca-t'hi amb pany, es a dir fes l'esforç d'alliberar-te de les teves cabòries, dels teus maldecaps, apaga el soroll de fons que et distrau del sentit real de lo que vas a fer, pregar al Pare amb un sentit filial i també ens invita a evitar fer xarrameca.

Per això hem d'evitar resar el Parnostre d'una forma rutinària, de pressa i sense aprofundir sobre el sentit real del que demanem.

Demaneu doncs al Pare el do de la pregària i que aquest recés ens ajudi a resar el Parnostre tal com Jesús ens ho ha ensenyat, en silenci interior, poc a poc, i reflexionant sobre cada una de les paraules en el moment que les pronunciem.

El Parenostre

2.- ABBÀ, PARE

2.1.- Rm 8,14-16

Tots els qui són portats per l'Esperit de Déu són, efectivament, fills de déu. Que noheu rebut pas un esperit d'esclavitud sinó que heu rebut un esperit de filiació que ens fa clamar: "Abbà", Pare. El mateix Esperit s'ajunta al nostre esperit per donar testimoniatge que som fills de Déu.

2.2.- Reflexió

Podríem començar preguntar-nos a nosaltres quina paraula utilitzem per a dirigir-nos a Déu en el moment que resem el Parenostre.

Pare," papà", "papi", "papacito".

Déu no vol que ens dirigim a Ell com a totpoderós, més alt, sinó simplement pare. Ens fa sentir com si féssim els seus fills.

Jesús, amb l'oració de l'Oració del Senyor, ens ensenya a pregar, a adreçar-nos al Pare quan era petit parla amb el seu pare. Conèixer-nos protegits, segurs, salvats. Ho sap tot de nosaltres, fins i tot el més fosc, i tot i així ens estima immensament.

Per pregar has de tenir el cor d'un nen, no un cor autosuficient. Sap el que necessitem abans de preguntar-li. "Pregunteu i se us donarà, busqueu i trobeu, truqueu i obriu-vos. Per a tots els que demanen, reben, que busquen, troben i truques, se li obriran." Cap pregària serà ignorada.

Déu et busca, encara que no el busquis. Déu t'estima, encara que t'hagis oblidat d'ell. Déu veu en tu una bellesa, fins i tot si creus que has malgastat els teus talents. Jesús va resar malgrat la urgència de la seva missió. Malgrat la pressió de tanta gent que ho va exigir. Jesús sent la necessitat d'apartar-se en soledat i pregar.

Parla amb el teu Pare abans de prendre les decisions més importants, abans de la teva passió. L'oració et dóna força i calma. Abans de la seva passió, Jesús reconforta les dones, resa per aquells que el crucifiquen, promet paradís al bon lladre, i respira dient: "Pare, a les teves mans confio el meu esperit". Pregar és la victòria sobre la soledat i la desesperació. La pregària sempre transforma la realitat i els nostres cors.

El Parenostre

3.- PARE NOSTRE DEL CEL

3.1.- Sv 7,22-30

La Saviesa té un esperit intel·ligent, sant, únic, múltiple, subtil, àgil, penetrant, immaculat, clar, inofensiu, amic del bé, perspicaç, lliure d'impediments, benvolent, humanitari, sòlid, segur, tranquil, que tot ho pot i tot ho vigila, un esperit que penetra tots els esperits, per més intel·ligents, purs i subtils que siguin. Res no es mou tan fàcilment com la Saviesa: com que és pura, passa i penetra pertot arreu. És una exhalació del poder de Déu, irradiació puríssima de la glòria del Totpoderós, i per això cap brutícia no s'hi pot introduir. És un reflex de la llum eterna, mirall immaculat de l'acció de Déu, imatge de la seva bondat. La Saviesa, que és única, ho pot tot; mai no canvia, però tot ho renova. A cada generació entra en les ànimes santes i en fa profetes i amics de Déu. Déu estima només els qui conviuen amb la Saviesa. És més radiant que el sol i supera tota l'estelada. I, comparada amb la llum del dia, la supera fora mida, perquè el dia deixa pas a la nit, però la maldat no pot res contra la Saviesa.

3.2.- Reflexió

Aquest paràgraf va estar escrit en temps d'incertesa del poble jueu a prop del naixement de Jesús.

És un paràgraf que defineix clarament a Déu com la saviesa, imatge de la seva bondat que tot ho pot, que mai canvia, però que quan ens deixem amarar per ella tot ho renova.

Conscients de les dificultats actuals es fa més palesa la necessitat de dirigir-nos a Déu com a Pare, que és la manera en que s'hi relacionava Jesús.

Del que hem llegit al llibre de la saviesa podríem deduir que Déu Pare i també Mare manifestat com a tendresa, proximitat, escalf, protecció és en definitiva font de vida i d'esperança.

En aquesta petició també i trobem la paraula "nostre". Aquest possessiu denota proximitat, pertinença que abraça tota la persona: cos, ment, cor i esperit. Som imatge de Déu.

Denota relació amb els demés amb el proïsme. Ens agermana. La persona que es dirigeix a Déu com a Pare nostre, sense adonar-se'n, veu al l'altre com un altre jo. En som prou conscients d'això.

Caritas és la praxis d'aquesta germanor a la que ens interpel·la el possessiu nostre.

Que esteu en el cel és a dir a tot arreu, però sobre tot en el nostre interior.

L'apel·lació Pare ja compromet prou, però podria tornar-se un compromís sense conseqüències pràctiques si no tenim en compte el pronom nostre. En proclamar que Déu és el pare de tots nosaltres, confessem que tots som germans, que ens tenim com germans i que com a germans ens hem de comportar.

Hi ha un Déu al cel, que ens estima com ningú ens hagi estimat ni ens estriarà.

Ningú és millor o pitjor que ningú, tots som iguals davant Déu Pare i Mare.

El Parenostre

4.- SIGUI SANTIFICAT EL VOSTRE NOM

4.1.- Mt 16,13-20

Després Jesús va arribar a la regió de Cesarea de Filip, i preguntava als seus deixebles: Qui diu la gent que és el Fill de l'home?

Els respongueren:

Uns diuen que és Joan Baptista; d'altres, Elies; d'altres, Jeremies o algun dels profetes.

Ell els pregunta:

I vosaltres, qui dieu que sóc?

Simó Pere li respongué:

Tu ets el Messies, el Fill del Déu viu.

Llavors Jesús li va dir:

Feliç de tu, Simó, fill de Jonàs: això no t'ho han revelat els homes, sinó el meu Pare del cel! I jo et dic que tu ets Pere, i sobre aquesta pedra edificaré la meva Església, i les forces del reialme de la mort no la podran dominar. Et donaré les claus del Regne del cel; tot allò que lliguis a la terra quedarà lligat al cel, i tot allò que deslliguis a la terra quedarà deslligat al cel.

Després va manar als seus deixebles que no diguessin a ningú que ell era el Messies.

4.2.- Reflexió

Per entendre bé el significat d'aquesta expressió, hem de ficar-ho en context, en el sentit de comprendre el valor que per al homes de la Bíblia tenia el nom, és a dir en la Bíblia el nom tenia una gran importància, significa la narració de la persona, el que defineix el qui és i també li dona un sentit de missió.

Pere diu que Jesús és el Messies per tant el defineix com l'enviat de Déu que té la missió de salvar el món.

El nom que Jesús dona a Déu és el de Pare. És aquesta realitat de Déu, doncs, que demanem o desitgem que sigui santificada, i per tant ens hem de comportat com a fills, en això ja està dit tot.

Però també santifiquem el seu nom quan som conscients, que pel baptisme som incorporats al cos místic de Crist i que quan preguem siguem conscients que preguem amb Ell com a Cap d'aquest cos místic, Ell prega per nosaltres com a Sacerdot i és prega a ell mateix com a Déu.

Pregar el Parenostres amb aquest esperit també és santificar Déu.

Que la meua manera de viure, de fer, el meu testimoni, el manifestar-me amb els altres, sigui reflex de l'amor de Déu per la humanitat.

Que amb la nostra manera de ser i d'actuar, la gent reconegui l'amor de Déu.

Donant testimoni de l'amor de Déu santifiquem el nom de Déu.

Podem santificar el seu nom a la nostra família, a la nostra feina, amb els nostres amics, a la nostra comunitat i a tot el món.

Que ens comportem de tal manera que la gent quan ens veu diu: quin matrimoni bonic, quina bona persona, quin jove meravellós... Que sigui llavor perquè vingui el seu regne.

El Parenostre

5.- VINGUI A NOSALTRES EL VOSTRE REGNE

5.1.- Mt 5,3-12

Feliços els pobres en l'esperit: d'ells és el Regne del cel!

4 »Feliços els qui ploren: Déu els consolarà!

5 »Feliços els humils: ells posseiran la terra!

6 »Feliços els qui tenen fam i set de ser justos: Déu els saciarà!

7 »Feliços els compassius: Déu se'n compadirà!

8 »Feliços els nets de cor: ells veuran Déu!

9 »Feliços els qui treballen per la pau: Déu els anomenarà fills seus!

10 »Feliços els perseguits pel fet de ser justos: d'ells és el Regne del cel!

11 »Feliços vosaltres quan, per causa meva, us insultaran, us perseguiran i escamparan contra vosaltres tota mena de calúmnies! 12 Alegreu-vos-en i celebren-ho, perquè la vostra recompensa és gran en el cel. També així van perseguir els profetes que us han precedit.

5.2.- Reflexió

Les Benaurances son l'esperit de Parenostre. Viure les benaurances és implantar el Regne de Déu en el món. No hi ha més justícia social que viure segons les benaurances.

En aquesta petició demanem a Déu que sigui en nosaltres allò que ja és Rei i que ens faci acollir amb plena consciència allò que ja som davant d'ell: el seu poble.

Allò que cal, allò, doncs, que demanem, és la gràcia d'adonar-nos d'aquesta realitat i d'ésser-hi conseqüents..

La idea de regnat de Déu ens porta a l'obediència, al servei, a l'amor, a compartir (quan compartim n'hi ha per a tothom i en sobre).

Si per Jesús regnar és servir, en cert sentit podem dir que el regne de Déu està al servei dels homes, no els homes al servei del regne.

Servidor no és aquell qui està sotmès a algú, sinó aquell que respon a la necessitat d'algú.

El regnat de Déu arriba a l'home quan aquest accepta de ser fill, quan s'obre a la gratuïtat d'un Déu que estima.

Quan Déu és acollit, l'home creix, madura i aquest creixement porta pau a l'home i alegria al cel i humanitat i justícia social al món.

Desitjar i demanar que regne Déu sobre els homes, és a dir, que el seu nom sigui santificat, que la seva realitat sigui acollida, que Déu sigui ja ara tot en tots és procurar que la Pau, la justícia, l'amor i al llibertat siguin la base del nostre obrar.

Ser conscients de que formem part del Cost místic de crist també ens pot ajudar a fer realitat el Regne de Déu entre nosaltres, doncs ens interpel·la a obrar com Ell, i orientar-nos a Ell, sent dinamitzadors de la història cap a un regne on Déu sigui el Rei.

Jesús ens va obrir el camí per ferd'aquestmón el regne de Déu. Ens va ensenyar a resar, elsmanaments, les benaurances, a guiar-nos cap a l'amor de Déu. Amb el seuexempleens va demostrar que éspossible i que val la pena. Femtot el bé que podem i no siguemcreadors del mal. Que siguemcol·laboradors de justícia, honestedat, amor, veritat i pau.

El Parenostre

6.- FACIS LA VOSTRA VOLUNTAT, AIXÍ A LA TERRA COM ES FA EN EL CEL

6.1.- Jo 6,39-40

I la voluntat del qui m'ha enviat és aquesta: que jo no perdi res d'allò que ell m'ha donat, sinó que ho ressusciti el darrer dia.

Perquè aquesta és la voluntat del meu Pare: que tots els qui veuen el Fill i creuen en ell tinguin vida eterna. I jo els ressuscitaré el darrer dia.

6.2.- Reflexió

Que podem entendre per la voluntat de Déu: << Aquesta és la voluntat del meu Pare: que tot aquell qui veu el Fill i creu en ell, tingui la vida eterna (Jo 6:39-40).

Salvació resurrecció i vida eterna, santedat, joia, pegaria, agraïment, fer el bé; tot això resumeix el que Déu vol de nosaltres.

Simplificant caldrà dir que Déu vol que tots els homes es salvin i arribin al coneixement de la veritat.

La voluntat de Déu esta inscrita en el cor, en lloc de ser imposada des de fora. Això suposa una conversió interior.

En aquesta conversió és Déu qui té la iniciativa; aquest canvi de cor és obra de la Gràcia; és Déu mateix qui fa acollidor el cor de l'home. Aquesta conversió de cor ha de venir de reconèixer de Jesús com a fill que ha vingut a fer la voluntat del Pare, és també el qui revela la voluntat del Pare envers els homes.

Fer la voluntat de Déu es acollir el seu Amor, donat al món per mitjà del Crist, amb la força de l'Esperit Sant.

La voluntat de Déu també és que el lloem, l'adorem i el servim, per això ens ha creat.

Sant Pau deia la meua llei és el Crist, amb aquesta expressió de fet deia que la seva vida era Crist. En lloc d'un codi tenim una vitalitat, un dinamisme immanent; en lloc d'un ideal i d'uns manaments, tenim una persona que ens estima i ens ensenya com hem d'estimar i fer la voluntat de Déu Pare.

Discernir que vol Déu de nosaltres passa per la caritat.

Els volers de Déu són volers d'amor, de pau, de benvolença que allunya de tot home qualsevol sentiment de rivalitat o competitivitat.

L'actitud de l'home és escoltar-se amb atenció per discernir lúcidament i obrar amb coratge per fer la voluntat de Déu, deixar-se guiar per l'Esperit de Déu que ens fa dir a Déu Pare i ens guia a seguir Jesús el fill que ens fa ser fills.

El voler de Déu no és l'home perfecte sinó l'home sant. Fer la voluntat de Déu implica un procés de creixement personal i social, és una tasca enriquidora i constructiva.

Quan decidim després d'haver reflexionat, d'haver sospesat la cosa, després d'haver-ne fet pregària, sense concessions almenys conscients a l'egoisme, a la comoditat, a la instal·lació, és a dir quan fem passar les nostres decisions pel sedàs de l'amor, estem fem la voluntat de Déu.

En definitiva fer la voluntat de Déu vol dir estimar-nos com el seu fill Jesús va estimar i d'aquesta manera puguem tenir vida plena aquí hi ara i ser hereus de vida eterna.

El Parenostre

7.- EL NOSTRE PA DE CADA DIA DONEU-NOS-EL AVUI

7.1.- Dt 8,3

T'ha afligit fent-te passar fam, però després t'ha alimentat amb el manà, que ni tu ni els teus pares no coneixíeu. Volia que reconeguessis que l'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca del Senyor

7.2.- Reflexió

En aquesta petició hi ha que hi veuen tres peticions en una:

Hi demanem l'aliment espiritual

Hi demanem l'aliment material

Hi demanem les dues coses

La interpretació més comuna entre els Pares de l'Església és la de demanar tant el pa espiritual com el material.

A demés Sant Agustí proposa també amb tota naturalitat tres interpretacions del nostre pa de cada dia: el pa del cos, l'eucaristia i la paraula de Déu.

El més adequat es pensar que el Senyor ens fa demanar primer que res el pa del cada dia, els béns en que ens calen per a viure. Que, després, això ho traspassem a l'eucaristia i a la Paraula, és cosa natural fruit de reflexions espirituals fen la comparació del pa amb el manà que sacià la fam dels israelites per desert.

Ara bé, no ens hauríem d'inquietar per nostre pa fins a convertir-nos en esclaus de diner; el nostre pa no és nostre, és per ser compartit, perquè els qui no en tenen puguin tenir-ne.

Si no tenim aquesta actitud de cor, si no treballem segons les nostres forces i possibilitats pel pa dels altres, o si els ho retallem, o si els ho robem, no podríem resar el Parenostre.

El pa és allò que ens dona de mantenir-nos en vida; i sota el mot pa, hi entra tot: la cultura, la promoció, el reconeixement de l'home, l'espiritual. Podríem pregar així: Doneu-nos avui la voluntat, la força i el coratge per treballar per la vida del món.

En nostre pa de cada dia no el pot demanar ningú per a ell tot sol, ni només per als seus, ni per als germans cristians; el demanem per a tots els homes. El problema de la fam del món entra de ple en aquesta petició. Si els homes no tenen pa, és perquè el nostre cor no s'ha obert a l'amor que, en aquest cas, reclama de compartir amb els altre el que tenim.

La fam del món so se solucionarà sense una consciència més viva de solidaritat i de comunió, és a dir de sentir-nos tots germans.

Demanar el pa, és en el fons, demanar la conversió del cor. Demanar el pa és demanar que tots els homes ens sentim fills del mateix Pare.

Hem de superar doncs la inconsciència i el desig desmesurat de diner, de poder i de prestigi.

Hem de saber Partir, compartir i repartir el pa. Quan es comparteix n'hi ha per a tothom i en sobre.

De diner se té més quan més se'n guarda, però d'amor se'n té més com més se'n dona.

El Parenostre

8.- PERDONEU-NOS LES NOSTRES CULPES, COM NOSALTRES PERDONEM EL NOSTRES DEUDORS.

8.1.- Lc 6,37-42

No judiqueu, i no sereu judicats; no condemneu, i no sereu condemnats; perdoneu, i sereu perdonats. Doneu, i us donaran: us abocaran a la falda una bona mesura, atapeïda, sacsejada i curulla fins a vessar. Tal com mesureu sereu mesurats.

Els digué encara una paràbola:

¿És que un cec pot guiar un altre cec? ¿No cauran tots dos al clot? El deixeble no és més que el mestre; però tot deixeble, un cop instruït, serà com el seu mestre. Com és que veus la brossa a l'ull del teu germà i no t'adones de la biga que hi ha en el teu? Com li pots dir: "Germà, deixa'm que et tregui la brossa de l'ull", si tu no veus la biga del teu? Hipòcrita, treu primer la biga del teu ull i llavors hi veuràs prou clar per a treure la brossa de l'ull del teu germà.

8.2.- Reflexió

Aquesta petició en pot portar a una confusió greu: Si Déu ens ha de perdonar com nosaltres perdonem estem ben apanyats. El que vol dir aquesta petició, és que sent conscients que hem estat perdonats primer per Déu, així nosaltres puguem perdonar al nostre proïsme.

Som deutors de Déu. Els homes som essencialment deutors, perquè no arribem a respondre a Déu en la proporció de la seva crida del seu perdó. Déu ens ha dit Fills i la nostra resposta de Pare, no arriba a la densitat de l'amor de Déu. Demanar perdó equivaldrà així moltes vegades a expressar el greuge de no poder ser el que voldríem ser i a les hores a ser més pacients i condescendents amb els demés.

En aquesta demanda demanem ser acollits com som, amb tot allò que ens manca, amb tot el que devem, que nosaltres també acollim els altres tal com són, amb tot allò que els manca, amb tot allò que ens deuen.

Podrem recitar el Parenostre quan estiguem convençuts i ho expressem clarament que tots els homes som iguals i que davant Déu som només homes.

El perdó de Déu és gratuït, com ho és el seu amor; sempre és dóna, sempre és a punt.

Amb el nostre perdó no forcem, ni mereixem, el perdó de Déu; només ens fem dignes de demanar el do de saber perdonar.

El perquè del perdó només té una resposta: l'amor, la caritat. Perdonar sense estimar és una cosa incomprensible. Sense estimació hi pot haver actituds perdonadores que fins poden ofendre i humiliar.

El qui perdona perquè estima, mai humilia, ni és vis com qui fa un favor. El perdó de qui no estima fa sentir la culpa; el perdó d'un que estima fa sentir l'amor. El perdó que neix de l'amor és diàfan, net, transparent, sense rebaves. Estimar i perdonar son dues cares d'una mateixa moneda.

El perdó no enalteix el que l'atorga, no és gran perquè perdona, sinó que perdona perquè és gran. Perdonar no és un signe de feblesa sinó de poder. Déu ens ha perdonat primer perquè és el Totpoderós.

Acollir el perdó amb agraïment i saber perdonar amb simplicitat de cor és ser testimonis en les nostres vides de la nostra realitat fonamental de fills de Déu i de germans dels homes.

El Parenostre

9.- NO PERMETEU QUE NOSALTRES CAIGUEM EN LA TEMPTACIÓ

9.1.- Rm 8,18-25

Jo penso que els sofriments del món present no són res comparats amb la glòria que s'ha de revelar en nosaltres. Perquè l'univers creat espera amb impaciència que la glòria dels fills de Déu es reveli plenament: l'univers creat es troba sotmès al fracàs, no de grat, sinó perquè algú l'hi ha sotmès, però manté l'esperança que també ell serà alliberat de l'esclavatge de la corrupció i obtindrà la llibertat i la glòria dels fills de Déu. Sabem prou bé que fins ara tot l'univers creat gemega i sofreix dolors de part. I no solament ell; també nosaltres, que posseïm l'Esperit com a primícies del que vindrà, gemeguem dins nostre anhelant de ser plenament fills, quan el nostre cos sigui redimit. Hem estat salvats, però només en esperança. Ara bé, veure el que s'espera no és esperança: allò que es veu, per què s'ha d'esperar?. Però nosaltres esperem allò que no veiem, i ho anhelem amb constància.

9.2.- Reflexió

El que demanem en esta petició és la força per a no deixar-nos sucumbir en la temptació.

Quina és la temptació, o quins són els perills, en què demanem de no caure?. Seguin la línia del Parenostre podria ser la voluntat de fer-nos com Déu. És la temptació original i el nucli de tota temptació.

Això voldrà dir que demanem de no caure en la pretensió de glorificar el nostre nom, d'establir el nostre regne, de fer sobre de tot la nostra voluntat.

És la exacerbació del jo: el meu nom, el meu regne, la meua voluntat; fer passar davant de tota cosa allò que és meu, tot negant la dependència radical de Déu i tancant-nos als germans: és la canonització del jo i de lo meu, és a dir, obviar l'altre.

En el Parenostre la paraula contrària al Jo no és el Tu és el nosaltres. Si fem el jo en el mig de les nostres relacions l'únic que porta es conflicte però si hi fem el nosaltres les relacions es milloren ja que es veu des d'una altra perspectiva, la de la germanor.

El Parenostre

10.- ANS ALLIBEREU-NOS DEL MALIGNÉ

10.1.- Lc 10,17-29

Els setanta-dos van tornar plens d'alegria i deien:

Senyor, fins els dimonis se'ns sotmeten pel poder del teu nom.

Jesús els digué:

Jo veia Satanàs que queia del cel com un llamp. Us he donat poder de trepitjar serps i escorpins i de vèncer tota la potència de l'enemic, i res no us farà mal. Però no us alegreu perquè els esperits se us sotmeten; alegreu-vos més aviat perquè els vostres noms estan inscrits en el cel.

10.2.- Reflexió

Alliberar-nos del Maligne pot ser entès, en dos sentits: ser guardats del mal que el Maligne obra en el món, i no ser instruments d'aquest mal; no caure en els paranys del diable, i no se escàndol, parany o ensopec per als germans.

Mal és qualsevol cosa desplaent o plaent, que destrueix la nostra realitat de fills de Déu, d'estimats del Pare. Jesucrist ha vençut el mal, perquè ens ha revelat que res ni ningú no ens pot separar de l'amor amb què som estimats.

Per això vista així la cosa, la darrera petició del Parenostre és , paradoxalment, un gran crit d'esperança ja que per la gràcia rebuda pel baptisme tenim el poder sobre els esperits del mal, el maligne no té l'última paraula.

11.- Resum

El Parenostre és la pregària de les benaurances; és la pregària dels pobres i dels humils, d'aquells que accepten amb joia i agraïment la dependència radical del Pare i una autonomia responsable al servei incondicional als germans.

Saben que ets fill en tot moment perquè el Pare no deixa mai de ser Pare.

Per tant, la pregària del Parenostre, no ha de ser mai rutinària, sinó que a de néixer del cor.

La pregària del Parenostre s'ha de resar amb un sentit comunitari i de compromís vers la proïisme perquè amb el diàleg amb Déu no hi ha espai per a l'individualisme.

Pregària feta sempre en plural.

El Parenostre ens interpel·la i a la vegada ens ajuda a fer-nos dia a dia més cristians.

BIBLIOGRAFIA:

- BORRELL, Agustí, *El Parenostre*, Emaús 35 1999.
ESTRADÉ, Miquel, *Pare Nostre*, Moll - Selecta 1986.
ORDI, Joan, *Meditació del Parenostre*, Publicacions de l'Abadia de Montserrat ,2021.
ORELLANA, Lorenzo, *Pare Nostre. Resum de tot l'Evangelí*, Centre de Pastoral litúrgica , 2017.
PAPA, Francesc, *El Parenoste*, CPL 2019.
PRAT, Ramon: "El *Parenostre*, pregar des de les *benaurances*:"

<https://www.facebook.com/UpaPilar.MagdalenaLleida/videos/876582676081042>

"Pare nostre que esteu en el cel"

<https://www.facebook.com/UpaPilar.MagdalenaLleida/videos/349412806160457/>

"Sigui santificat el vostre nom"

<https://www.facebook.com/UpaPilar.MagdalenaLleida/videos/490632785244353>

"Vingui a nosaltres el vostre Regne"

<https://www.facebook.com/UpaPilar.MagdalenaLleida/videos/5090619864311274>

"Faci's la vostra voluntat, així a la terra com es fa en el cel"

<https://www.facebook.com/UpaPilar.MagdalenaLleida/videos/1798933473604228/>

"El nostre pa de cada dia doneu-nos Senyor en el dia d'avui"

<https://www.facebook.com/UpaPilar.MagdalenaLleida/videos/1357252544607361>

"Perdoneu les nostres culpes, així com nosaltres perdonem els nostres deutors"

<https://www.facebook.com/UpaPilar.MagdalenaLleida/videos/258537275810723>

"No permeteu que nosaltres caiguem en la temptació"

<https://www.facebook.com/UpaPilar.MagdalenaLleida/videos/810766529818813>

"Ans deslliureu-nos de qualsevol mal"

<https://www.facebook.com/UpaPilar.MagdalenaLleida/videos/2041419819330558>

